

Hoofdstuk 1

Fleurs ogen spuwden vuur en haar mond was een smalle streep. Fenna, die al minstens een kwartier op haar stond te wachten, had eerst willen vragen waarom ze zo laat was. Maar ze besloot dat het verstandiger was om niets te zeggen. Zwijgend vertrokken ze van school.

‘Schouten is echt de stomste docent ooit!’ verbrak Fleur uiteindelijk de stilte.

‘Waarom?’ informeerde Fenna. Zij kreeg geschiedenis van meneer Schouten, de mentor van Fleur, ze vond hem wel aardig. ‘Hij heeft wéér een nieuwe plattegrond gemaakt.’

‘En nu zit je niet meer naast Jasmijn?’ raadde Fenna.

‘Nee. En het is nog veel erger dan dat.’ Fleurs stem klonk dramatisch.

‘Zit je naast Myrthe?’ Door verhalen had Fenna ontdekt dat Fleur het niet zo goed kon vinden met dat klasgenootje.

Fleur schudde haar hoofd. ‘Naast Juda’, verzuchtte ze toen. ‘Echt, van alle jongens uit mijn klas uitgerekend naast hem.’

‘Was je daarom zo laat?’

Nu knikte Fleur. ‘Ik moest wachten tot iedereen uit het lokaal was vertrokken en toen heb ik gevraagd of het echt niet anders kon.’ Fenna knikte begrijpend. Vorig jaar in de zomervakantie hadden ze Juda, die op dezelfde school zat en in hetzelfde jaar, ontmoet op het vakantiepark waar zij op vakantie waren. Fleur trok veel met hem op en het leek erop dat ze elkaar meer dan leuk vonden. Maar sinds hij bij Fleur in de klas zat, was hij heel irritant, had Fleur haar verteld. Hij deed alsof hij Fleur helemaal niet kende. Alleen Fenna wist hoe erg dat voor Fleur was, want Fleur had

haar toevertrouwd dat Juda haar op de laatste avond van de vakantie had gekust.

‘Weet je wat hij zei?’ Fenna had een stukje van Fleurs verhaal gemist, maar ze kon ongeveer wel raden wat Fleur gezegd had.

‘Nou?’ vroeg ze, toen Fleur niet verderging met haar verhaal.

‘Dat hij het begreep, maar dat het zo toch echt beter was. Hij dacht dat Sem en ik wel een positieve invloed op Juda zouden hebben. Toen begon hij een heel verhaal over mensen die een positieve en negatieve bijdrage leveren aan de sfeer in de klas en – hiep, hiep, hoera –

hij meent dat ik ervoor zorg dat het gezellig is in de klas.’ Het sarcasme droop van Fleurs stem.

‘Sem zit ook naast Juda?’ vroeg Fenna verbaasd. ‘Dan zitten jullie zeker in de middelste rij.’

Fleur knikte. ‘We zitten achteraan, dat gelukkig nog wel. Ik moet er niet aan denken om voorin te zitten. Juda zit in het midden, Sem links en ik rechts van Juda. Maar het ergste vond ik dat Juda het allemaal heel grappig leek te vinden’, mopperde Fleur.

‘Misschien valt het wel mee’, probeerde Fenna haar op te beuren. Of het helemaal lukte, wist ze niet zeker, maar Fleur keek alweer iets vrolijker.

Ze waren intussen bijna bij het huis van tante Naomi aangekomen. Gelukkig maar, want het was ijskoud. Nathan en Ruben waren er als het goed was ook al en als papa klaar was met werken, kwam hij ook. Hij en tante Naomi hadden een nieuwtje. Dat zou vast over de bruiloft gaan. Ongeveer een jaar geleden had Fenna’s vader een relatie gekregen met Fleurs moeder. Gelukkig kon Fenna het goed met Fleur en haar tweelingbroer vinden. Haar broertje Ruben was beste vrienden met Tess, het jongere zusje van Sem en Fleur, en ook Nathan en Sanne hadden vriendschap gesloten.

‘Wat denk jij eigenlijk dat ze voor nieuws hebben?’ vroeg Fleur, toen ze de oprit op fietsten.

Fenna haalde haar schouders op. ‘Het zal vast iets over de bruiloft zijn. Waar kan het anders over gaan?’

Het eten stond al op tafel toen papa de keuken binnenkwam.

‘Oei, wat ruikt het hier lekker!’ complimenteerde hij tante Naomi, terwijl hij haar een kus gaf.

‘Of het lekker is, dat is nog maar de vraag’, zei Sem grijnzend. ‘Het is een nieuw recept, en we weten allemaal dat er dan het een en ander mis kan gaan.’

Tante Naomi keek hem streng aan. ‘We weten ook allemaal dat kookflaters niet aan deze tafel worden besproken.’

‘Wat is het eigenlijk voor eten?’ wilde Ruben, Fenna’s achtjarige broertje, weten. Hij keek naar de ovenschotels die een, ook voor Fenna, onbekende inhoud hadden.

‘Pompoenschotel.’ De stem van tante Naomi klonk trots. ‘Officieel is het een herfstrecept, maar met de regen van de afgelopen tijd lijkt het nu ook wel herfst. Er zit zoete aardappel in en linzen. Het is vegetarisch.’

Papa’s gezicht betrok. Fenna verborg met moeite een lach, haar vader was dol op vlees. Dat wist tante Naomi ook, maar zij probeerde minstens één keer per week geen vlees te eten.

Tess klopte papa troostend op zijn arm. ‘Oom Julian, denk er eens aan hoeveel koetjes nu in leven kunnen blijven, omdat wij met z’n allen af en toe vegetarisch eten.’

Er verscheen een lach op papa’s gezicht. ‘Vooruit dan maar’, zei hij met een zucht.

‘Je zult wel moeten, Juul’, zei tante Naomi ondeugend, terwijl ze met de houten opscheplepel zwaaide. ‘Het is dit, of helemaal niks.’

‘Ja liefje’, zei papa braaf, terwijl hij zijn jas uittrok en naar de hal liep om deze op te hangen.

‘Julian, roep je gelijk Sanne en Nathan?’

‘Dat komt goed’, beloofde papa.

Al snel kwam Nathan de keuken in stormen, op de voet gevolgd door papa, die Sanne op zijn arm had. ‘Deze jongedame wilde niet komen.’

‘Dan eet ze toch niet?’ stelde Sem voor. ‘Dan is er meer voor ons.’ ‘Ben je bang dat je iets tekortkomt, jongen?’ grijnsde papa naar Sem. ‘Volgens mij kunnen we met dit groenvoer wel twee dagen vooruit.’

‘Groenvoer?’ Nathan trok zijn wenkbrauwen hoog op. ‘Het is toch oranje, papa?’

‘Het is vegetarisch’, verduidelijkte Ruben, maar daar snapte Nathan nog minder van.

‘Dat betekent dat er geen vlees in zit’, hielp Tess hem. ‘Jouw papa noemt dat altijd groenvoer.’

Nu knikte Nathan. ‘Maar wat is het dan wel, als het geen vlees is?’ ‘Iets lekkers’, zei Fenna snel, voor iemand anders kon reageren. Als Nathan hoorde dat het pompoen was, wilde hij het waarschijnlijk niet eens meer proeven.

Toen iedereen op een stoel zat, bad papa voor het eten. Het was de gewoonte geworden dat papa bad als ze samen aten, en tante Naomi las na de maaltijd uit de Bijbel. Een tijdje geleden had papa gevraagd of Sem en Fleur dat goedvonden. Juist voor hen kon het best moeilijk zijn, omdat hun vader was gestorven. Maar de tweeling had er niets op tegen, ze vonden het juist wel fijn dat er duidelijkheid over was. Fenna had het precies zo ervaren. Toen mama nog leefde, hadden papa en zij niet zo’n duidelijke rolverdeling, maar het was nu wel goed om erover te praten.

Na het ‘amen’ schepte tante Naomi de borden vol. Papa hielp

haar door de ovenschaal vast te houden, zodat die niet iedere keer heen en weer schoof.

Fenna wachtte nog even met proeven. Ze had dan wel tegen Nathan gezegd dat het eten 'iets lekkers' was, maar ze was er nu niet zo zeker meer van. Het rook een beetje vreemd, een beetje zoet.

Fleur, die naast haar zat, nam dapper een eerste hap. 'Oh mam, dit is vet lekker!' zei ze met volle mond. Tante Naomi, die zichtbaar opgelucht was dat haar maaksel in de smaak viel, zei daar niets van, terwijl ze normaal gesproken er altijd op stond dat iedereen netjes at.

Uiteindelijk vond iedereen het wel lekker, zelfs papa. Toen de schalen en borden leeg waren, klopte hij op zijn buik. 'Dat groenvoer smaakte best.'

'Mooi', zei tante Naomi. 'Het was gelukkig ook niet zo veel werk, dus dit kunnen we wel vaker doen.'

Opeens schoot Ruben overeind. 'Hé, er was toch een nieuwtje? Wanneer gaan jullie dat vertellen?'

'Straks', antwoordde papa. 'We gaan eerst lezen, danken en de tafel afruimen.'

Ruben liet zijn schouders hangen en zuchtte.

Gelukkig pakte tante Naomi de Bijbel en las een kort stukje. Fenna was behoorlijk nieuwsgierig geworden. Papa dankte en in mum van tijd was de tafel afgeruimd.

'Ah, volgens mij moeten we vaker nieuwtjes hebben', grijnsde papa. 'Dan gaat het opruimen veel sneller.'

'Zullen we in de woonkamer gaan zitten?' stelde tante Naomi voor. Het duurde niet lang voordat iedereen een plekje had gevonden. Papa en tante Naomi zaten naast elkaar, papa had zijn arm om tante Naomi gelegd.

'We hebben vanmiddag een heel mooi huis bekeken', begon papa.

‘Een heel groot huis, waar wij met z’n allen in kunnen wonen’, vulde tante Naomi aan.

‘Gaan we verhuizen?’ vroeg Ruben opgewonden.

Nathan en Sanne begonnen al te juichen, maar papa gebaarde dat ze stil moesten zijn.

‘Het is nog niet zeker dat we dit huis kunnen kopen. Er moet nog het een en ander met de bank geregeld worden. Maar de kans is groot dat we een bod gaan uitbrengen, zoals dat officieel heet.’

‘En dan? Is het huis dan van jullie?’ wilde Ruben weten.

Dit had Fenna niet verwacht en de tweeling waarschijnlijk ook niet. Ze zaten alle drie stil op de bank, Fenna durfde niet opzij te kijken. Het was natuurlijk niet meer dan logisch dat papa en tante Naomi een huis moesten kopen, maar het was gewoon nog niet in haar opgekomen. Ze had eigenlijk gedacht dat ze in het huis van tante Naomi gingen wonen, omdat dat groter was dan het huis waar zij met papa en haar broertjes woonde.

‘Nee, zo gaat het niet’, zei papa. ‘Als je een bod uitbrengt, ga je naar de mensen toe die het huis willen verkopen en dan zeg je hoeveel geld je ervoor wilt geven. Die mensen zeggen dan of ze dat genoeg vinden. Als dat zo is, moet er nog heel veel geregeld worden, maar dan wordt het huis wel van ons, ja.’

‘Is het hier ver vandaan?’ vroeg Fleur. Haar stem trilde een beetje. Tante Naomi schudde haar hoofd. ‘Nee, het is aan de Kastanjelaan.’ Nu viel Fenna’s mond open van verbazing. ‘Maar daar staan echt heel grote huizen!’

Papa glimlachte. ‘Als we daar met z’n negenen gaan wonen, moet het ook wel een beetje groot zijn, denk je niet?’

Fenna knikte begrijpend. ‘Kunnen jullie dat wel betalen?’ Meteen sloeg ze haar hand voor haar mond. Wie vroeg nou zoiets?

Gelukkig leek papa het niet gek te vinden. ‘We hebben vandaag een gesprek met de hypotheekadviseur gehad en het is mogelijk.

Je moet niet vergeten dat we twee huizen verkopen en er maar ééntje voor in de plek kopen.’

Fenna knikte.

‘Maar waarom gaan jullie een nieuw huis kopen?’ vroeg Sem. Ook zijn stem klonk een beetje raar. ‘We kunnen toch ook hier wonen? Op zolder kunnen we best een kamer maken. Dan gaat Ruben in mijn kamer en ...’

Tante Naomi schudde haar hoofd. ‘Daar hebben we wel over gedacht, maar we willen toch graag een nieuw huis. Een nieuw begin voor ons allemaal.’

Het bleef een tijdje stil na haar woorden. Ruben, Tess, Nathan en Sanne stopten met praten, alsof ze in de gaten hadden dat het gesprek een ernstige wending had gekregen.

Fenna begreep het heel goed. In dit huis hadden tante Naomi, Sem, Fleur en waarschijnlijk Tess ook, herinneringen aan Sander, hun vader. Net zoals zij bij hun eigen huis altijd aan mama dacht. ‘Hoe groot is de kans dat jullie het huis krijgen?’ wilde Fleur weten. Haar stem trilde niet meer.

‘De makelaar zei dat het huis al een paar maanden te koop staat en dat ze in die tijd nog maar een paar kijkers hebben gekregen, die al in een vroeg stadium afhaakten’, legde papa uit. ‘Met andere woorden, de kans is groot dat we over een paar maanden onze behang- en schilderkunsten kunnen vertonen. Zie je dat zitten, Fleur?’

Fleur wilde zich vast niet laten kennen, want ze grijsde breed. ‘Natuurlijk! Ik wil graag een okergele muur in m’n kamer. Mag dat?’

‘Dat zullen we nog wel zien’, temperde tante Naomi haar enthousiasme. ‘Je moet zeker weten dat je daar een jaar of vijf tegenaan wilt kijken.’

‘Natuurlijk wil ik dat!’